

εἰς Οἰδίποδας μᾶλλον ἢ εἰς τοὺς ἀξιοτίμους κ. κ. Νομάρχας τοῦ Κράτους. «Ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις προάγει τὰς ἀρμονικὰς σχέσεις, πληροῦσα τοὺς ὅρους τῆς δικαιοσύνης, ὧν ἄνευ οὐδὲν ἐμποδίζεται.» Καίτοι ἐνεκύψαμεν, νέοι ὄντες, εἰς τὰ θεωρήματα τῆς ἐγγλείου μεταφυσικῆς, τὴν Ἑρμείδα τοῦ Πλωτίνου, τὰς Ἑκστάσεις τῆς Ἀγίας Θηρεσίας καὶ ἄλλα δυσκατάληπτα πράγματα, ἐν τούτοις μετὰ πάσης ταπεινότητος ὁμολογοῦμεν ὅτι, ἂν εἶχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἤμεθα νομάρχαι, ἠθέλαμεν εὐρεθῆ εἰς μεγίστην ἀμνηχανίαν. Ἀλλ' ὁ συντάκτης τῆς ἐγκυκλίου ἠθέλησε, φαίνεται, νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ παράγγελμα τοῦ Ταλεῦράνδου, καθ' ὃν «ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὐχὶ ἵνα ἐκφράζῃ, ἀλλ' ἵνα ἀποκρίπῃ τὸν λόγισμὸν του».

Ἀλλ' ἀφίνοντες τὰ σκοτεινὰ ταῦτα ὕψη, ἅτινα προξενοῦσιν ἡμῖν ζάλην, ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν σαφῆ καὶ εὐληπτον σοφίαν τῶν ἐθνῶν καὶ τοῦτο παρατηροῦμεν, ὅτι πρὸ δέκα ἐτῶν, ὅτε ἦσαν τῷ ὄντι ὁφθαλμοὶ αἱ σταφυλαί, ἡ Ἑλλάς ποδηγετούμενη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κουμουνοῦρου, διὰ πυρὸς καὶ αἰθέρου καὶ αἵματος καὶ χρυσοῦ ἐζήτει νὰ κόψῃ αὐτὰς· σήμερον δὲ, ὅτε κρέμανται ὠριμοὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς, ὀνομάζει αὐτὰς ὁφθαλμοὺς καὶ γίνεται ὑπηρετίς τῆς εἰρήνης εἰς τὰ ἔξω· ἐκφράζουσα ταπεινῶς δι' ἐπισήμου ἐγγράφου τὴν ἐλπίδα ὅτι θέλει λάβει βαξίσιον διὰ τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν.

Τὸ δὲ λυπηρότερον εἶναι ὅτι κάμνει καλὰ.

Θ.

Διερχόμενος χθὲς περὶ τὸ μεσονύκτιον διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ἔρρεον διὰ τῶν πεζοβρωμίων δυσώδεις ποταμοὶ ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν: «Τῶν δημογυνῶν ἡ πρόνοια διὰ τοὺς ἡμετέρους ἀπογόνους εἶναι ὄντως θαυμαστή. Ὁ μακαρίτης Σίνας ἱδρυσεν ὑπὲρ αὐτῶν Ἀκαδημίαν, ὁ Βαρβάκης Πολυτεχνεῖον, ὁ Ζάπας Ὀλυμπιεῖον, ὁ κ. Βουτσινᾶς ποιητικὸν καὶ ὁ κ. Νεγρεπόντες θεολογικὸν ἀγῶνα· ἀλλ' ἀφοῦ τόσα ἐδόθησαν περὶ τὰ δὲν θέλει εὐρεθῆ ὁμογενὴς τις ψυχὴ νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τῆς παρούσης γενεᾶς παρέχων αὐτῇ ἀναγκαζία ;

Γνωστὸν εἶναι ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ τῶν συναξαρίων τίνι τῶν οἱ κραταιοὶ καὶ πολυτάλαντοι βασιλεῖς Ἀρταξέρξης καὶ Θεόφιλος, θέλοντες νὰ νυμφευθῶσι, συνήθουσαν ἐκ πάσης γωνίας τοῦ βασιλείου τῶν τὰς καλλιστάς παρθένους, ἵνα ἐκλέξωσι μετὰ αὐτῶν. Ἐκτοτε ὅμως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ὅλως διόλου. Τὸ κρά-

τος καὶ τὰ τάλαντα ἔχουσιν ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν αἱ νύμφαι, καὶ πρὸ τούτων παρελαύνει σήμερον τὸ ἐσπέρας ἡ ἀγέλη τῶν αὐτοχθόνων γαμβρῶν ἐκτιθεμένη εἰς πλειστηριασμὸν μειοδοσίας.

Καθ' ὃ λέγεται ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος προτιμᾷ νὰ μὴ ὑπάρχῃ παρ' αὐτῇ Βασιλικὸς ἐπίτροπος· πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην συμμορφούμενος ὁ κ. Πρωθυπουργὸς διώρισε τοιοῦτον τὰν κ. Στεφανόπουλον.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος δυσχερестаθεῖσα διότι ἡ κυβέρνησις συνέστησεν ἐπιτροπὰς, ἵνα γνωμαδοτήσῃ περὶ τῆς μελλούσης τύχης τῶν σιμωνιακῶν Ἐπισκόπων, ἐρωτᾷ διὰ τινος τῶν φίλων τῆς ἐφημερίδων τὸν ἀρμόδιον Ἰπουργὸν, ἂν θεωρῇ τοὺς ἀπαρτίζοντας αὐτὴν ἀρχιερεῖς ἐνλοσχίστας. Ἡμεῖς, καίτοι σεβόμενοι καὶ ἐκτιμῶντες τοὺς ἀγιωτάτους Συνοδικούς, νομίζομεν ὅμως ὅτι καὶ οὗτοι δὲν πρέπει νὰ ἀποτείνωσιν ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας εἶναι πολὺ δύσκολος ἡ εὐσχημος ἀπάντησις.

Ζητήσαντες νὰ μάθωμεν τὴν αἰτίαν τῆς ἐριδος τοῦ κ. φαλαγγάρχου πρὸς τὸν κ. Πρύτανιν ἠκούσαμεν τὸ ἑξῆς. Ὁ ἀξιοτίμος κ. Φρεαρίτης ἀπῆται νὰ μεταβληθῇ τὸ χρῶμα τοῦ περιλαιμίου καὶ τοῦ πύλου τῆς φαλαγγιτικῆς στολῆς ἀπὸ ἐρυθροῦ εἰς κυανοῦν, ὥς μᾶλλον ἀρμόζοντος εἰς τὴν ζανθὴν αὐτοῦ κόμην, ὃ δὲ κ. Πρύτανις ἀντέλεγεν, καὶ εὐλόγως νομίζομεν, ὅτι ἀντὶ νὰ ὑποβληθῶσιν πτωχοὶ φοιτηταὶ εἰς νέας δαπάνας, εὐκολώτερον ἦτο νὰ ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα τῆς κόμης τοῦ ὁ κ. φαλαγγάρχης. Ἐκ τούτου ἡ παραίτησις.

Γνωρίζοντες πόσον ἀγαπᾷ ὁ ἀξιοτίμος κ. Πρωθυπουργὸς νὰ δημιουργῇ θέσεις πρὸς ζωτροφίαν τῶν φίλων του, νομίζομεν ὅτι προσφέρομεν αὐτῷ ἐκδούλευσιν ὑποδεικνύοντες τοιαύτας. Ἐνῶ περιηρχόμεθα χθὲς τὴν συνοικίαν Ῥαγκαβᾶ οἱ πόδες καὶ ἡ ὄσφρησις ἡμῶν προσέκρουσαν κατὰ τοῦ λειψάνου τριῶν γαλῶν, δύο ὀρνίθων καὶ ἑνὸς σκύλου. Ταῦτα νομίζομεν ἱκανὰ, ἵνα οἱ μὴ εὐράντες θέσιν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τὴν Ἑθν. Τράπεζαν, ἢ τοῖς Δικαστηρίοις φίλοι τῶν συμμάχων, ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα διοριζόμενοι «Ἐνταφιασταὶ ζῶων».

Πάντων τῶν ἐθνῶν οἱ φιλόλογοι καὶ τεχνοκρίται ἐθαύμασαν πρὸ πάντων τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὡς ἔχοντας χαρακτῆρα τοσοῦτον ἱλαρὸν καὶ φιλομειδῆ, ὥστε κατὰ τὸν Σατωδριάνδον, «Οὐδ' αὐτὴν τοῦ θανάτου τὴν εἰκόνα ἠδυνήθησαν νὰ καταστήσῃσι πένθιμον καὶ σκυθρωπὴν». Πρὸς τὰς κλασικὰς ταύτας ἀναμνήσεις συμμορφούμενος ὁ ἀξιοτίμος κ. Σαρίπολος ἔκρινε καλὸν κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ μακαρίτου Ι. Δεληγιάννη νὰ ἱλαρύνῃ τοὺς ἀκροατὰς τοῦ ἐπικηδείου του, παρομοιάζων τὸν ἀποθανόντα «πρὸς καρῦδιον ἐξωθεν μὲν τραχὺν, ἐσωτερικῶς δὲ θρεπτικώτατον».

ΘΕΟΤΟΓΜΗΣ,